

[Helge Larsen.]

gaderne. Vi måtte kunne klare det ved at bygge nogle flere barakker, så man får bedre fritidslokaler.

Endelig vil jeg sige et par ord om forsvarets materielanskaffelser. Jeg bemærkede efter efterårsmanøvrerne, at der fra militær side var ønske om mere og nyere materiel. Dette ønske er naturligt fra militærets side, men vi har en plan for materielanskaffelser, der løber for 3 år, en plan, som mit parti har tiltrådt, og som vi naturligvis står ved, men så må også, forekommer det mig, anskaffelserne efter planen være nok. Vi må i disse år spare på mangfoldige områder, ikke mindst sociale og kulturelle, hvor behovet er stort. Der kan derfor ikke blive tale om militære anskaffelser ud over det planlagte.

Lad mig så slutte med nogle bemærkninger om, hvad man kunne kalde det politiske klima, som jo nok i dag har været noget efterårspræget, men dog også med enkelte solstrøff i — jeg tænker her specielt på en artikel i Dansk Typografforbunds blad, hvor mit parti er sammenlignet med en mariehøne i arbejdet med socialdemokratiet. Jeg finder denne sammenligning overordentlig interessant og værdifuld. Har man tænkt over, hvad en mariehøne egentlig er? Et smukt lille dyr, som stråler i skønne farver, et lille dyr, der udretter et overordentlig nyttigt arbejde ved at udrydde masser af snyltere i planteverdenen, og endelig et smukt lille dyr, som mange mennesker har den gode skik at sætte på fingeren og bede flyve op til himlen og skaffe klar, høj himmel og solskin. Og endelig, hvad man nok slet ikke er opmærksom på, er det et insekt, der har en overordentlig stor evne til at overvinde under de vanskeligste vilkår.

Som så ofte før har man jo spået det radikale venstre en snarlig død. Mariehønebilledet siger altså noget andet. Jeg er sikker på, at spådommen ikke så meget udspringer af viden som af inderlige, men ikke særlig fromme ønsker. Denne ønsketænkning har mit parti kendt gennem mere end 50 år, så jeg skal bare erindre om, at den, der lyves død, lever længe.

Det konservative folkeparti lægger jo slet ikke skjul på sine ikke engang fromme ønsker. Efter folkeafstemningen i sommer

har den konservative gruppeformand, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, i tale og handling optrådt som hin rige og mægtige konge, Krösus, der mente, at han skulle beherske hele verden. Ganske vist synes det ærede medlem hr. Poul Sørensen foreløbig kun at stræbe efter at beherske kongeriget og komme noget hyppigere på TV-skærmen. Men der er alligevel en betydelig lighed mellem ham og den gamle lyderkonge Krösus.

For de konservative var folkeafstemningens udfald en spådom, et orakel, der varslede store tider. Krösus spurgte også et orakel, før han begyndte sin krig mod perserne. Han spurgte oraklet i Delfi, og for at sikre sig et gunstigt svar gav han oraklet store gaver og store løfter. Man kan vist også finde paralleller til det i den konservative agitation fra i sommer. Krösus fik svaret: når du går over grænsefloden Halys, vil et stort rige gå under. Og Krösus var ikke i tvivl om, at det var perserriget, der ville gå under. Er det ikke den samme forvisning om sejr, de konservative i dag nærer? Men Krösus misforstod orakelsvaret. Det var hans eget rige, der gik under, og efter nederlaget erkendte han, at han havde været forblindet af selvtilid og overmod.

Mon ikke de konservative skulle ransage deres tanker endnu en gang og erindre sig, at der altid har været meget langt til konservativt flertal i Danmark, og at der, selv forudsat et samarbejde med venstre, skal flyttes 18 mandater til VK-blokken, før flertallet her i salen er hjemme? Jeg er sikker på, at der ikke er mange, som tror, at noget sådant er muligt. Men som en trøst vil jeg gerne føje til, at det fortælles, at Krösus efter sit nederlag blev meget gammel og meget vis. Han havde bare ikke politisk indflydelse.

Vender jeg mig til venstre og dets talere og dets presse, ja, så er der et udtryk, jeg særlig er standset ved — det er anvendt adskillige gange i sommerens løb, det er også anvendt af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, dog ikke her i dag, men ved anden lejlighed — det er udtrykket „den radikale udsalgsbutik“. Jeg er ikke særlig handelskyndig og kender ikke meget til det merkantile sprog, men jeg ved, at vi i efterkrigsårene har haft noget, der betegnes som